

LBRIS

We know
books

A
n' autor
ficțiune

Florin Chirculescu

Orfanii

Florin Chirculescu (de profesie chirurg toracic) s-a născut la București în 1960. A debutat cu proză scurtă în anul 1993, în revista SF JSF. A câștigat Premiul pentru Debut European la Euroconul de la Glasgow din 1995, după care Marele Premiu al Editurii Nemira din 1997 pentru romanul *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine*, tipărit la aceeași editură. De-a lungul anilor, au urmat alte distincții. A colaborat cu varii ziare și reviste, unde a publicat nuvele și povestiri, și a fost redactor-șef al revistei *Nautilus*. Cu pseudonimul Sebastian A. Corn a semnat volumele: *2484 Quirinal Ave* (Nemira, 1996), *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine* (Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Baabylon* (Nemira, 2002), *Imperiul Marelui Graal* (Diasfera, 2006), câștigător al Premiului Vladimir Colin în 2006, *Vindecătorul* (Cartea Românească, 2008), *Skipper de interzonă* (Millenium, 2012), *Ne vom întoarce în Muribacca* (Nemira, 2014), *Iovik* (Millenium, 2014), *Eucronoza și alte nuvele* (Millenium, 2017). *Greva păcătoșilor sau apocrifa unui evreu* (Nemira, 2017) este prima operă de ficțiune pe care a semnat-o cu numele său real. Romanul a fost nominalizat în 2018 la Premiile *Observator Cultural*, Premiile Radio România Cultural și Premiul Național de Proză *Ziarul de Iași*. În 2022, a publicat *Solomonarul* (n' autor, Nemira), un roman despre un altfel de Eminescu, care a fost nominalizat în 2023 la Premiul Național *Ziarul de Iași*, Premiile Radio România Cultural, Premiile *Observator cultural* și Premiile *Ficțiunea.ro*. În același an, a fost distins cu Premiul „Vasile Voiculescu” la Gala „Medic pentru România”. În 2025, i-a apărut, la Ed. Tritonic, *Spre Nord prin Sud-Vest*. Cel mai recent roman de-ale sale e *Orfanii* (n' autor, Nemira, 2025).

A
n' autor

Nu scap de UE nici în haznaua de hotel de la Istanbul: n-am voie să fumez în cameră, trebuie să urc pe acoperiș, pe terasă. Mă umplu de draci, dar n-am încotro: Turcia e metastaza Europei și Europa e metastaza Americii.

Pe culoar, dau nas în nas cu o curvă, iese dintr-un studio în care trei-patru fete fac videochat. La etajul următor, nimeresc între niște tipi tuciuirii; femeile poartă *chador*, holul e plin de valize pe care șed copii oboșiți. Bărbații se ceartă, ochii lor fulgeră, nu știu de ce. Ei jinduiesc după UE, eu doar ce-am fugit.

Când m-am instalat, m-am bucurat de patul uriaș, plin de perne: de umăr, de cap, de mână, de genunchi – oriunde mă întindeam, dădeam de o proptea moale, să-mi facă somnul plăcut. Ah, Levant insolent, fără paturi austere, prevăzute cu o singură pernă, și aia beton! Occidentul crede că pernele tari sunt semnul sobrietății Omului Alb, dar să nu uităm de declinul roman, de ruina franceză, de dezastrul britanic imperial: Europa e bipolară, nu e lascivă, descurajantă, precum o caravană orientală.

Pe terasa de pe acoperiș sunt canapele desperecheate, pline de mazăgă. E noapte, aerul e primăvărat și rece. Pe Bosfor, vapoarele răgăie metalic, rugos. Țărmul asiatic sclipește ca un Las Vegas cu minarete; cele de la Çamlıca au 107,1 metri, în amintirea bătăliei din 1071, când turcii au zdrobit armata Bizanțului. La doi pași de hotel, Fântâna Tophane e iluminată à *giorno*.

Beguma (așa o cheamă, pe bune) dormea pe burtă când am ieșit să fumez. E slăbănoagă, se ține bine la anii ei, mi-e clientă. S-a certat toată ziua cu fiică-sa, mare belea c-a adus-o cu noi. Cred că fata a pândit să mă car la țigară, ca să se uite pe telefon, deși am avertizat-o de dimineață, când ne-am văzut: „Fără telefon, că dăm de bucluc!“. Lia l-a azvârlit într-o baltă, pe marginea drumului, dar dacă mai are unul? Ia-i unui puști telefonul și-o să-l orbești.

Muezinul de la casa sufită de pe Istiklal cântă *adban*-ul, îi răspunde un coleg din Taksim. Istanbulul se prinde în chemări la rugăciune. Scrumez peste balustradă. Cu cinci etaje mai jos, pe stradă, un băiețel le duce ceai unor tineri: îi doare-n cot de Allah și de Profet, pacea fie cu el. Dintr-un taxi se aude un atmosferic dub mix, Heavenchord, cred, dar n-aș băga mâna-n foc.

Mai vine un tip pe terasă, afghan sau pakistanez, nu mi-e clar. Femeia lui rămâne pe scări, îl privește lung, nu-mi dau seama dacă-i supărată sau veselă, căci poartă burka. *Go get some sleep, fucking Schrödinger.*

Termin țigara. Cobor în cameră.

Acum o lună am plecat de la columbarul Vitan direct la Sankt Petersburg, fost Leningrad. Aveam draci: ce căuta tata la comun, cu mii de cremați? Privindu-i urna, mi-am amintit că mi-a zis cândva că Leningrad, fost Petrograd, era *cu mult* peste Paris. Sărisem la el (cum să fie Leningrad peste Paris?), dar n-aveai cu cine să te înțelegi: URSS era America lui. Mă rog, l-am luat cu urnă cu tot și l-am dus la Sankt Petersburg, ca să-i arunc cenușa în Neva; i-ar fi plăcut, sunt sigur de asta. Cum am ajuns la *rooskies* pe timp de război? Am putut, domnule, am putut! Pot multe chestii: cum vreau ceva, cum pot, mai ales dacă am cui să-i dau telefon. În plus, nu-mi pasă de consecințe.

În februarie e frig de înnebunești la Sankt Petersburg, e clar că Putin n-avea cum să-și înceapă odiseea *decât* de aici. Cu noaptea în cap, pe un ger de crăpau pietrele, m-am dus pe Neva înghețată, am făcut o copcă și l-am aruncat pe tata în râu. Oh, cum i s-a răspândit cenușa în apă, cum s-a întins ca o păpădie între sloiuri! După o viață de certuri, asta-i tot

ce puteam să-i ofer. M-au enervat doar drogații de pe mal, de lângă Fortăreața Petropavlovsk: abia se crăpa de zi și ei se injectau și borau ca artezienele. Aerul era transparent de plesnea.

Scara am cinat la Staraya Tamozhnaya, lângă Muzeul de Antropologie, vizavi de Amiralitate. Eram într-un separeu și mâncam Stroganoff de vițel *à la* Pușkin, cu o doamnă de vârsta mea, numai că ea nu era grasă ca mine. O chema Olga. De la un timp, prefer conversația, adică acțiunea e OK dacă e precedată de un preludiv verbal suculent. Olga se pricepea la așa ceva.

Deodată, simt că mă iscodește un tip. Înalt, lat în umeri, are capul prea mic față de corp. Mă privește zâmbind. Brusc, vine la noi, îi șoptește Olgăi ceva. „*Izvinite, ya vernush poje!* Mă scuzați, o să revin“ îmi zice ea și se duce la bar.

„Și tu ce mai faci, Taviciok?“ mă ia individul.

Dumnezeule, e Vitea, colegul meu de liceu! Mamă rusoaică, tată român, dintre cei care, ca tata, studiaseră la ruși. Soră-sa fusese cuplată cu un olandez în plin socialism, omul fiind primul *genuine* hippy pe care l-am cunoscut: își răsucea țigări cu *marijeanne* lângă gardul liceului, așteptându-și iubita să iasă de la ore. A luat-o de nevastă, a dus-o la Delft, Vitea s-a cărat cu ei și, în 1991, avea deja trei cetățenii: română, olandeză și rusă. Ne mai întâlniserăm la întâlnirile de enșpe ani de la bac, ne bucuraserăm, băuserăm, fumaserăm. Se ocupa de afaceri, făcea naveta între Varna și Sankt Petersburg, habar n-aveam de ce și nu mă interesa: prietenii se acceptă chiar dacă-s rusofili.

Ne îmbrățișăm, ne privim: poftim, am albit amândoi. Pe mine mă ține spinarea, pe el, un genunchi, eu m-am operat de cataractă, el și-a pus implanturi dentare, deșurubează unul și mi-l arată – ca de obicei, face circ. Ce chefuri dădea în liceu! Ne umplea de draci, nu-i plăceau Yes și Pink Floyd, era mort după „negrișori“, soul, funk, iar noi puneam botul: beți morți, făceam pe drogații, dansam în genunchi, odată mima-serăm felații, imaginându-ne că orgiile sunt poarta spre libertate, evadarea din România documentelor de partid.

La un moment dat, Vitea mă întrebă:

„Auzi, măi, Taviciok? De ce-ți ridici tu lumea în cap?“

„Ce vrei să spui?”

„Păi, tu ești avocat, și, când colo, scrii articole sociale. De ce-s toate, absolut *toate*, incorecte politic?”

„Ei, asta-i acum... Nu vezi că n-au mai rămas *cauze*?”

„Ce cauze, tată?”

„Politice... publice...”

„Ce treabă ai tu cu cauzele, Taviciok? Bani ai, cunoscut ești, ce mai vrei?”

„Băi, Vitea, nici la birou nu mă mai duc cu plăcere. Am trăit să văd nu doar decăderea din Ro (așa am spus, Ro, nu România), ci și p-aia din UE și Anglo-saxonia. Socialiști, liberali, progresiști: oriunde te uiți, nu mai lăcomie și îngâmfare...”

„Ei și? Ce dracu’? Tu nu te prinzi c-o să te ia la picioare toți dobitocii?”

„Ei, profit de libertatea cuvântului, cât o mai fi.”

„Libertatea cuvântului, ca libertatea cuvântului,” îmi bate Vitea obrazul, „dar cu ferma de troli ce faci? Tot pentru libertatea cuvântului o ții?”

Încremenesc. Poftim, știe de ferma de troli. Aș fuma, dar sunt în restaurant, n-am voie. Vitea însă îmi strecoară că-l știe pe patron și, zâmbind rusește, aprinde o țigară. Aprind și eu una.

„Ferma de troli e o chestie serioasă” îi spun. „Suntem cuplați la marile agenții de știri, avem urechi în toate redacțiile și, cum publică un jurnalist-*șintă* ceva, cum băgăm primul comentariu, care, crede-mă, e mai tare decât articolul.”

„La cât de proști sunt ziaristii de azi, nu-i nicio scofală, băi, Taviciok! Ce voiam eu să-ți spun e că te bați cu prea mulți deodată! O să te calce în picioare dacă te mai iei mult de ei.”

Și-mi pune un film pe telefon, în care apar eu cu Beguma, clienta pe care o reprezint la divorț. De regulă, am procese mari, nu mă ocup de partaje, dar femeia voia să scape de boul de George Saon, un politician de tip nou, căruia i-aș fi rupt gâtul cu mâna mea. Să mai spun că de Beguma mă leagă o încurcătură de nedesfăcut? În fine, ideea e că în film o sărutam cu foc, cu limba, adică, ca la treizeci de ani. Eram la restaurantul Doi Cocoși, unde ne întâlneam de obicei.

„Băi, să știi că n-a fost așa!” tabăr pe Vitea. „Cine ți-a dat căcatul ăsta?”

„Nu te prosti, Taviciok!” mă ia el la mișto. „Uită-te în ce hal o pupi!”

„Alo, nu începe și tu ca fosta! Doar aia mă fute la cap că de ce mă văd cu Beguma. Am divorțat de enșpe ani, și ea se face că-mi poartă de grijă... Știi c-odată m-a întrebat de ce am regulat o Mariană? Cică Mariana e nume de proastă.”

„Dar cum o cheamă, tată, pe fostă?”

„Diana.”

„Pfuai, zeița cu arcu! Păi, de-aia-i put Marianele, Taviciok... OK, deci te juri că nu ești cuplat cu Beguma.”

„Nu, frate, nici gând. Mi-e doar clientă.”

„Știam, dar te-am verificat.” Își drege glasul și-mi pune alt film: tot la Doi Cocoși, tot cu Beguma, numai că era faza reală, în care o învățam ce să spună în instanță. Ea se temea de Saon, fiindcă el avea o putere cumplită, era adjunctul lui Chimir, șeful Căii Drepte, deci mare zelot. Altminteri, lucra într-o corporație: porunca prin e-mail, conducea prin PowerPoint, nu ieșea la proteste de stradă.

„Ce putere are tehnica” observă Vitea visător. „Face din negru alb.”

„Nu cumva,” îl iau, „ați folosit *voi* tehnica asta?”

„Nu mă jigni, Taviciok! Noi preferăm șahul și, ca jucător de șah, îți zic că n-o să mai ai viață în București! Dacă au trecut la mânării d-astea, cu filme *fake*, înseamnă că-n curând o să pună tunurile pe tine. O să te frigă asfaltul, n-o să-ți mai răspundă nimeni la telefon, o să fii pa, înțelegi?” Face o pauză, dă vodca peste cap. „Nu vrei să rămâi aici, la noi? Te protejăm, nu-ți *fă* griji.”

La ei? Să rămân la ei?

„*Maitre*,” răspund, „cum să rămân? Nu pup unde-am scuipat!”

„Taviciok, Taviciok, și dacă ne-ai scuipat, ce? În fond, ce-ai făcut? Ne-ai dat în gât, la Securitate, un om! Era deștept, avea viitor, dar nu era singurul, iar tu ți-ai spălat păcatul cu vârf și-ndesat... Crezi că nu *știm* că-ți semnezi cele mai demente articole cu pseudonimul Buldozerul, porecla partenerului tău de afaceri, cu care, de altfel, le discuți înainte să

le urci pe net? Ai stărnit mari emoții aici... Ce scriai? Că SUA merită un 11 septembrie la pătrat, ca să nu se mai ia de țările mici?”

„Băi, Vitea, asta am scris-o la nervi...”

„Da, dar ai scris-o! Și n-ai scris tot tu că un popor e liber doar dacă defilează printre cuști cu agenți CIA? Că Americii i se cuvine un mare război civil? Nu-ș' dacă șeful cel mare a auzit de tine, dar la Kremlin ești cunoscut ca un cal breaz! Pe Patrușev l-ai năucit: fiți atenți ce român aprig, ne spune, cum dăm de el?”

Și i-ai promis că vorbești tu cu mine? Îmi sare țandăra, dar nu spun decât: „Măi Vitea, dacă tot știi atât de multe, mă ajuți cu ceva?”

„Normal! Ce pot să fac pentru tine?”

„Vreau să dau de fi-miu'...”

„De Andrei?” Fac semn că da. Și Vitea: „De când nu l-ai mai văzut?”

„De douăj' de ani.”

„Și ce ți-a venit *tocmai* acum?”

„Mi-a trimis un mesaj. Bine, nu un mesaj propriu-zis, ci o pernă.”

„O pernă? De ce n-a trimis și el o scrisoare, ca tot omul?”

„Ei, avem o relație complicată” zic, și mă apuc să-i explic că fiică-mea, Elena, trăiește la Bruxelles, unde face nanoboți medicali; ei, bine, într-o zi s-a pomenit la birou cu un colet pe care *nu-l* comandase. Când l-a deschis, a descoperit o pernă din piele, care mirosea minunat, cu un mesaj scrijelit pe una dintre fețe: *Tată! Boulbinet, etajul opt, o piscină de mare gătită splendid. Vino, te rog!* Lipit de pernă, era un flacon cu parfum, iar sub mesaj era semnătura lui Andrei; cu toate acestea, adresa lui n-apărea nicăieri, iar firma de curierat intrase în pământ după livrarea coletului. Fiică-mea i-a căutat pe net, i-a sunat, dar nimeni n-a răspuns niciodată la telefon, cât despre site, ce să vezi, căzuse definitiv.

„Ce țacăneală!” se miră Vitea. „O pernă, auzi tu... Băi, Taviciok, iartă-mă că-ți spun, dar fi-tu'e un hippiot răsuflet, n-am stat cu ochii pe el, că nu merita. Habar n-am unde e, dar de găsit ți-l găsesc, promit! În schimb, vreau și eu de la tine ceva. Nu te speria, nu-s mizerii” se grăbește să-mi spună. „Deci, fii atent: tu pleci vinerea de la birou pe la șapte seara. Așa-i?” „Da, așa-i.” „Ei, te-aș ruga să nu încui ușa biroului în seara de 24 martie. Ce părere ai?”

Ce părere să am, e un fleac, bineînțeles c-o să las biroul deschis. În fond, cât de mult rău poate să facă o ușă descuiată?

Sunt român, relația mea cu rușii e încălțită. Un tip a scris cândva, într-o revistă de propagandă culturală, că *Aventurile lui Huckleberry Finn* tratează idila dintre albi și negri, cu suișurile și coborâșurile ei. În copilărie, idila mea cu rușii avea doar coborâșuri; de pildă, voiam să pun pe picioare o armată teribilă, cu care să invadez URSS dinspre răsărit. Mă vedeam cum debarcam la Magadan, în fruntea trupelor, cum băgam un blitzkrieg până la Oymyakon, cum ocupam Verhoiansk și Yakutsk, cum ridicam la luptă Siberia, cum iernam la Tomsk, printre reni și neamuri ostile, îmbrăcate în blănuri. Notam pe atlas, cu creionul roșu, avansul diviziilor mele, făceam tabele cu răniți, morți, prizonieri, aveam artilerie, avioane, blindate, mă gândeam la uniforme, calculam norme de hrană, desenam decorații pentru soldați: ce mai încoace și-ncolo, eram nebun. Ce-i drept, duceam un război intim, câștigam ofensivele în dormitor, nici prietenii nu știau cu ce-mi pierd timpul, în loc să învăț la Română și Mate.

Tata era rusofil cu circumstanțe atenuante, *because* susținuse doctoratul la Moscova. Ne certam mai mereu, căci eu uram ce iubea el; bănuiesc e-am inspirat ura respectivă odată cu prima gură de aer, trasă în sala de nașteri a Maternității Giulești. Uram cu abnegație, nefiindu-mi clar dacă-i uram pe ruși, ca atare, sau pe bolșevicii din tablourile staliniste; uitasem că-i avuseserăm și noi pe ai noștri, care pictaseră greviști sub forma unor neanderthali mustăcioși, plini de mușchi. Uram în grup, ca la *sex-party*-uri pe dos, uram la modul național! Țin minte că pe când ne jucam printre blocuri, aveam un prieten care zbiera, ca din gură de șarpe: moarte rușilor, trăiască americanii, semn c-ai lui ascultau Europa Liberă, în ascuns. Ciudat era că mulți, aidoma tatei și a unchilor, studiaseră la ruși, ba unii chiar își aduseseră rusoaice de-acolo (despre unul voi vorbi cât de curând), deci ura față de vecinul răsăritean își avea doza ei de ipocrizie.

În liceu, ura s-a accentuat: ascultam Santana, Hendrix, Genesis, muzica ridica baricade antisocialiste dincolo de care ne retrănsam din cauza

odelor comuniste și a cenzurii. Din clasa mea, doar Vitea ținea cu rușii, dar el, fiind singur, nu-și dădea arama pe față, ca să nu riște oprobiul găștii. Totuși, la un moment dat, un amic pe nume Iașa, un evreu, m-a invitat la *Siberiada*, un film sovietic: era o propunere contracurent. Fraierule, i-am zis, ce să cauți la porcăria aia rusească?, dar i-am făcut hatârul și m-am dus la filmul lui bolșevic.

Ce greșală! Ura mea a încasat un pumn în nas, căci filmul a fost *super*, dar, na, în adolescență îți calci ușor peste inimă. A doua zi, am revăzut filmul și le-am zis tuturor că era genial; de atunci, nu l-am mai injurat pe tata când mi-o trăgea cu Dostoievski, ca răspuns la flegmele mele retorice cu Camus. Ai fi zis că idila mea cu rușii o luase în sus, dar nici gând, eram americanofil, cum să-mi placă URSS? Blugii erau din America, John Wayne era cowboy, Apollo avea *star spangled banner* pe siglă, jazzul venea din Louisiana, iar rockul din Tennessee – cine paștele mă-sii erau rusnacii?

După ce America a câștigat *the cold war*, Washingtonul ne-a intrat în case prin reclame, televizoare, credite cu buletinul și hamburgeri; de la ruși veneau grindina, crivățul și submarinul Kursk, abandonat pe fundul mării de ticălosul de Putin, lua-l-ar dracu' de kaghebit! De-acum, cărâiam fără teamă: am tăbărit pe câinii de ruși, că m-a enervat și Ion Iliescu, care suna la Kremlin ca să ceară voie să facă una sau alta. Socialism cu față umană? *Nein!* Despotism luminat? *Pas du tout!* M-am apucat de eseuri, articole, eram îndârjit, scriam despre nenorocirile din anii '50, despre ocupația sovietică, despre planul Valev, care ne transforma în putere agrară în mărețul concert socialist, despre cârțițele KGB intrate pe ușa din dos în politica dâmbovițeană. O, și ce le-o trăgeam! Moscova abia se ținea pe picioare, deci bum, trosc, dă-i la ficat, căci SUA ne pusese verigheta pe deget, ne indestula, ne dădea credite, sex și tehnologie! Am ținut-o așa până când un *marine* beat l-a omorât cu mașina pe Teo Peter, basistul. Mă așteptam la un proces cinstit și, când colo, Pentagonul și-a extras criminalul din București. Hopa, păi, ăsta-i *pursuit of happiness?*, m-am întrebat. Dacă adăugam bombardamentul Belgradului, invazia din Irak, pentru niște arme de distrugere în masă negăsite de nimeni, fițele Băncii Mondiale, repatrierea profitului marilor corporații, deplatformările și *cancelling*-ul,

nu puteam decât să-mi pun întrebările pe care democrația, America însăși, futu-i, m-a învățat să le pun. Concluzia? Sunt român, nu uit relația zgrunțuroasă cu Rusia, dar nici mizeriile făcute de ucraineni din 1991 încoace (am fost expertul României la Haga, când cu scandalul pentru platforma continentală), nici cum ne toacă FMI-ul, brațul îndolărat de peste ocean. Da, sunt enervant, știu, dar în Ro se intersectează imperiile, așa că mai bine tranzacționăm.

De-aia m-am făcut avocat.

E vineri, 24 martie, azi o să las descuiată ușa biroului, după cum am promis. Lucrez în Charles de Gaulle Plaza, *adidași* ăia arhitectonici de lângă TVR. Biroul meu e la penultimul etaj, am vedere spre Arcul de Triumf, iar când ies pe balcon și mă aplec peste balustradă, zăresc Statuia Aviatorilor în toată splendoarea ei.

Bănuiesc ce-l interesează pe Vitea: mâine, la Arcul de Triumf, va avea loc o mare manifestație, Calea Dreaptă împlinește doi ani de când dă ora exactă în București. Lucrurile nu merg 100% după cum visează bolșevicii ăștia latenți: ei vor controlul total, iubesc cenzura, au senzația că nu greșesc niciodată, deci, indiferent ce și-a pus Vitea în minte, s-o facă, chit că e rus! Dacă nemernicilor le iese ce și-au propus, o să înceapă Jihadul, mă și văd tăind stof iarna în Deltă, cu lanțuri la glezne. Noroc că tata, fiind mort, n-are cum să-mi dea peste bot: „Băiețică, ai furat-o! La început nu mai puteai după Calea Dreaptă!“.

Dimineața de 24 începe cu scandal la Barou: cineva propune ca înregistrările SRI să fie admise ca probe în procesele de corupție. Progresiștii jubilează, în timp ce noi, ceilalți, suntem fierți. Să te ferească Al de Sus de tărăboare în care se ceartă doi evrei între ei: sunt pasionali, se ambaleză, te omoară cu dialectica, cic-au supt-o în timp, din Talmud. Având în vedere speța, o dăm rapid în politică, o luăm de la pulverizarea *woke* a societății și ajungem la SS și nazism. La un moment dat, unul dintre evrei, un conservator roșcat, bărbos, înalt, solid ca un viking, pune paie pe foc:

„Mai lăsați-mă, domnilor, cu nazismul! Ce? Vi se pare că doar dreapta-i totalitară? Comunismul și nazismul sunt totuna, ce Dumnezeu!“

Evreul progresist, unul Relu, un brunet cu moacă de turc, avea capsă pusă: de câteva luni încoace, social media vehicula liste cu comuniștii evrei din România interbelică. „Cum îți *permiți*, Berciule,“ sare el de-un cot, „să pui semn egal între nazism și comunism? Să-ți fie rușine!“

„Ba *ție* să-ți fie, că *tu* vrei ca SRI-ul să dea probe în instanță, ca Securitatea! N-am chef de servicii în justiție! Sunt avocat, nu politruc!“

„Susții corupția, Berciule!“ se frichinește Relu.

„Și tu te crezi avocatul lui Ceaușescu: ții rechizitorii, nu pledoariile.“

„Eu, în locul tău, aș tăcea! Ideea *măreață* de justiție nu-ți spune nimic.“

„*Mie* nu-mi spune nimic? *Mie*? Suntem avocați, Relule! Jobul nostru e să ne apărăm clienții.“

„Cu orice preț? Cu orice preț?“ îi iese lui Relu ochii din cap.

„În limita procedurii,“ tună vikingul.

„Adică în limita onorariilor pe care ți le dau ticăloșii!“ răcnește Relu.

„Ți-e frică de adevăr, de-aia ne sabotezi proiectul de lege! Praful o să se aleagă de țară dac-o ținem așa! Ah, abia *acum* pricep“ dă el ochii peste cap, „de ce comuniștii i-au trimis pe burghezi la Canal! Of, de ce nu mai avem un Aiud și o Periprava? Cum *altfel* să scapi de nemernici? Cum?“

Cuvintele i se pierd într-un noian de țipete: opriri-l, e nebun etc. (Ah, v-am zis de Deltă și stuf!) Zeloții se pun pe urlat: de ce-i băgați lui Relu pumnul în gură, păi, asta-i democrație? Berciu înnebunește, întreabă ce mări înseamnă democrația, căci lui i se pare că-a devenit circ: „Uitați-vă la Calea Dreaptă! Mimează dezbateră, dar fac ce le dictează serviciile! Așa-i, Relule?“ Și un gras din tabăra noastră: „*Încalte* de-ar fura mai puțin!“ strigă, uluindu-ne cu vorba *încalte*, nu ne prindem din prima ce-a spus. Relu o ia personal, căci el a înțeles: „*Încaltă-te* ca să furi mai puțin“ chestie care, cine știe de ce, i se pare un trop antisemit. Își iese din pepeni, îl împunge cu degetul pe grăsan, zbiară la Berciu, „Uite cu cin' te-ai înhăitat! Abia așteaptă să ne urce-n cârlige, ca legionarii!“ Grăsanul se infurie, zice că n-are treabă cu niciun cârlig, îl îmbrânțește pe Relu, Relu îl cârpește, drept care Berciu zbiară la el: „Vezi antisemitism peste tot, Relule,

iei totul prea personal!“ Și, de cum o spune, floarea avocației sare la caft, dă pumni, se înghionțește, da-s prea împiedicați: poftim, grasul cade, trage draperiile după el. Unii vor să sune la 112, clipă în care urlu la ei: „Cretinilor! Cum să sunați la Poliție? O să iasă scandalul în presă, o să ne rădă și curcile!“ Nu știu să urlu și-mi iese prost: mi se sparge vocea, tonul meu e isteric. Ușa sălii se deschide, un bodyguard bagă capul înăuntru: „S-a întâmplat ceva?“ „Dispari! Te-a chemat cineva?“ țip și la el.

Ne potolim, ne aranjăm hainele, ne uităm unii la alții, încurcați. Ne-am făcut de rahat, ne-am bătut ca niște docheri, simțim (oroare!) că Baroul se rupe în două, că politica ne-a umplut de ură, iar în ură mintea îți rulează în *loop*, vezi doar ceea ce vrei să vezi, auzi doar ce-ți dă foc, devii un cârcotaș sângeros, i-ai împușca pe oponenți ca pe prepelețe. Adevărul e că ne luam din orice: ai lui Relu ne dădeau în cap cu încălzirea globală, noi zbieram că aplicațiile eco afixau temperaturi mai înalte decât în realitate; ai lui Relu ar supraveghea și WC-urile, noi contraatacam cu ipocrizia firmelor de pe net, care ne întrebau dacă suntem de acord să ne ia datele personale, deși cyberporcii stocau tot despre noi.

Ne revenim. Stabilim să ne revedem pe seară, dar n-avem inimă să ne privim în ochi. Ieșind, mai-mai că mă ciocnesc de câțiva progresiști, adunați în jurul lui Relu: „Te-ai țacănit? Ce dracu-ai avut?“ îl luau la refec.

„Habar n-am, habar n-am,“ înghițea amărâțul în sec, „nu mă pot controla când vorbește Berciu. Iau foc!“

„Ce-ai, domne, cu el?“

„Nu știu. Mă scoate din minți. Văd negru în fața ochilor când îl aud.“

Și vikingul, trecând pe lângă el: „Unde-a fost mai rău, colega? La Auschwitz sau în Gulag? La fierbințeală maximă sau la ger de minus șaizeci?“

„Îl omor, îl omor!“ sare Relu la el.

Noroc că-l înghesuim într-un colț, timp în care Berciu îi strecoară maestrului D., despre care habar n-aveam că-i evreu: „Boul ăsta de Relu nu-și dă seama că suntem mai comestibili ca victime“.

Dar maestrul D.: „Sunteți doi tâmpiți, bă!“ îi răspunde, bătându-i obrazul.

Mă întorc la birou cu Bulldozerul. Scandalul ne-a dat peste cap: el bea vodcă, eu Lagavulin. Ne apucăm de telefoane, căci, oricât i-am disprețui, vrem să refacem punțile cu tâmpiții de zeloți din Barou.

Buldozerul e voinic, are ochi albaștri și cap rotund. Deși avocat, repară burlane, sparge lemne, face țuică, crește mărar, știe că un planor costă douăzeci de mii de euro, îi place motociclismul, cu mâna lui a pus pâslă sub picioarele scaunelor de la birou, ca să nu ne zgârie clienții parchetul. Cândva am fost în casa lui părintească: e șuie, mică, ai lui au fost nevoiași, dar, ce să vezi?, Bulldozerul are un fiu fișos, nu suportă să i se cumpere haine de la reduceri, îi face morală lui ta-su': de ce s-a mai făcut avocat, dacă se uită la bani, ca un sărac? Bine că nu se fute în cur, bine că nu iese pe străzi la manifestații, îi găsește Bulldozerul circumstanțe atenuante, dar, fiind precaut, se ia de zeloți preventiv, scrie cu mine pamflete pentru ferma de trolci. Cum de-a aflat Vitea de noi? Bulldozerului nu i-am zis că rusul ne știe, ca să nu-l amărăsc: are probleme, bietul de el, o belea la un șold, o să-l opereze un prof de ortopedie de la Marele Mall Medical.

Ne sunăm colegii. Eugen, adică ceea ce pe vremuri se numea *feciorul*, ne aduce cafele în două rânduri, timp în care vorbim cu progresiști, cu conservatori, cu inși care așteaptă să vadă din ce parte bate vântul. După un timp, întrezărim o cale de împăcare. „Mai dă o vodcă,“ îl roagă Bulldozerul pe Eugen. Sufală din greu, suferă, ține la *arta* noastră, l-a rupt tãmbălăul de la Barou. Aprinde o țigară, trage fum după fum.

Când revine cu vodca, Eugen îmi aduce încă o cafea. E obiceiul lui: înainte de terminarea programului, îmi face una tare de tot.

Am un birou simplu. Peretele opus ferestrei e din granit, mobilierul are unghiuri drepte, mocheta e neagră, doar masa e din căpriori scorojiți, afumați, prinși cu scoabe *vintage*. Singurul ornament din încăperea e un barometru englezesc din secolul XIX. Nu fi ostentativ, Octav, mă sfătuia mama, îmbracă-te cuviincios, Octav, pierde-te în peisaj. Acum, uite-mă într-un birou minimalist, care costă cât cinci apartamente în Militari. Ce semn o fi asta?

Ieșim pe balcon. Mașinile dau roată Pieței Charles de Gaulle. Mă uit spre ambasada Chinei: cândva, aici au fost mlaștini adânci, păduri dese,

iar bulevardul pe șase benzi, care dă în giratoriu, era un drumeag de pământ. Cică pe drumeagul ăsta a trecut Dionisie cel Smerit când s-a dus în ascuns la Roma, chemat de Papa Gelasie – nu știu de ce-mi trece chestia asta prin cap.

„Auzi?“ mă ia Bulldozerul, privind peste Herăstrău. „Vreau să-ți spun ceva, să afli de la mine, nu de la alții.“

„Vrei să-l împuști pe Relu,“ rânjesc.

„Dă-l încolo!“ Colegul își drege glasul. „Măi, Tavi, ușa de la birou... ei, bine, pentru mine o s-o lași descuiată.“ Trag din țigară. Și el, ca să-mi îndulcească pilula: „Amicul nostru comun s-a interesat de Andrei, dar l-a pierdut urma la Istanbul. Ultimul tip care l-a văzut e un giuvaergiu armean, unul Aram Agopian. Stă la adresa asta“ zice Bulldozerul și-mi îndesă un bilet în buzunar.

„Merci“ îngaim.

„Du-te să-l cauți“ continuă el, evitându-mi privirea.

„O să-l caut“ răspund reflex.

„N-ai înțeles. Pleacă după el *acum!*“

Ce naiba te-a pus Vitea să faci? mă întreb. Și apoi, privindu-mi colegul în ochi: „Cum să plec acum? Nu mergem la Barou?“

„Las' că mă descurc *eu*. Tu vezi-ți de treabă, e mai important decât crezi.“

„Băi, am promis că vin la ședință. Ce-i aia, să nu vin?“

„OK, dar vezi să ai radioul pornit. Caută unul de știri. O să te prinzi pe loc *când* e cazul s-o ștergi.“

Mă uit spre Herăstrău, spre Arcul de Triumf: Vitea, Vitea, îmi spun. Să vezi că planul meu și-al Begumei o să prindă viață mai repede decât am crezut.

Intrăm în birou. Eugen ne așteaptă. „Vă mai fac o cafea?“ mă ia zămbitor.

„Băi, vrei să-mi sară inima-n aer?“

„Și totuși“ scoate el la iveală un termos. „Presimt c-o s-aveți nevoie.“

Și-mi dă jumătate de kil de cafea. Iar Bulldozerul: „Ia-o, c-o să beau și eu de la tine“.